

Studentův zápisník, kapitola 11. : A co teď?

No jo, to sám netuším. Situace je zoufalá. Nemám holku, škola mě taky štve. To je situace na provaz. První semestr jsem se učil. Měl jsem na to hodně času. Mé klubové záležitosti se scvrkly jen na sobotní seance ve Sklepě. Ale i ten začal upadat. Málo lidí, málo známých a už ani to pivo nebylo co kdysi.

Můj intimní život byl opět v bodě mrazu, tak jako kdysi. Musím přiznat, že to je hnusný sžíravý pocit. Ale co člověk nadělá, že?

Semestr jsem dokončil úspěšně. Jak jsem již poznamenal, času bylo hodně a tak jsem ležel ve skriptech. To je podruhé za můj život, co se opravdu a nefalšovaně učím. I matka byla ráda, že se každý den neflákám a myslela si, že konečně беру školu vážně. Omyl, kdyby věděla, že je to tím, že nemám holku, tak by určitě nebyla tak nadšená.

Nemám jenom jednu zkoušku. Za dva kredity, Úvod do studia angličtiny. Přednášel to takový děda, docent Borovička, který mi byl nesympatický hned od začátku. Ale takový podraz jsem opravdu nečekal. No posuďte sami. Celý týden jsem se učil jeho skripta. Uměl jsem opravdu všechno, nekecám, fakt všechno. On na zkoušce otevřel jeho výtvar na straně deset, kde bylo asi 200 anglických jazykovědních výrazů. Všechny byly bez jediného slova vysvětlení, takže jsem předpokládal, jako dvě třetiny všech studentů prvního ročníku angličtiny, že se zkoušet nebudou a jsou tam jenom tak. To byla chyba. „Přijďte příště prosím. Vy nic neumíte.“ Ježíši Kriste, to je ale vůl! Na druhý pokus jsem už nešel, protože už jsem se na něj prostě nechtěl dívat.

Ale co. Mám 28 kreditů a druhý semestr před sebou. Když se to tak vezme, tak život asi taky, jestli mě teda dneska nepřejede auto.